

Podél Mohanu s cyklovozíkem a dětmi

léto 2020

Podél Mohanu s cyklovozíkem a dětmi: Letní cykloexpedice po trase Mohanské
cyklostezky, Německem, od českých hranic skoro až do Frankfurtu nad Mohanem.

Od 17. do 26. července 2020

Jířa, Radek, Matouš, Běťka, Jonáš; Janča, Bára a Pavouk

Foto na první straně obálky: vinice nad Mohanem u Kitzingenu

Foto na předposlední straně: u pramene Mohanu

Foto na poslední straně obálky: cyklostezka podél řeky a pod vinicemi pod Würzburgem

Zapsal Pavouk, doplnil Radek a opravila Janča.

Fotky: Jířa; a Janča a Pavouk Ledvinovi

www.ledvinovi.cz

Matouš se rozjařil, začal si prozpěvovat, roztáhl ruce a plachtil kilometry daleko, pěkných pár metrů nad prudkým svahem balvanitého potoka. Bětka se hned přidala a plachtila jen kousek za ním. Jíra naštěstí jela vepředu a neměla o rychlé jždě svých dětí bez držení s minimálními rozestupy nejmenší tušení. Ani mně pohled na děti nedělal dobře a umluvil jsem aspoň Bětku, u níž jsem o této dovednosti dosud neměl tušení, ať se drží řídítek. Poslechla, ale z přemíry radosti si do prozpěvování nadsakovala na sedátku a do toho kývala hlavou do stran v rozsahu skoro 180 °. Matouš plachtění prokládal bubnováním, dirigováním a rukama nad hlavou.

Už v zimě jsme se s přáteli domluvili na letošní letní cyklodovolené. Jen jsme můj původní plán Rýnské cyklostezky ze Švýcarska do Německa vyměnili za Mohanskou cyklostezku, aneb MainRadweg, jejíž začátek i případný konec je mnohem blíže k Česku i Sasku, kde přátelé žijí. Mohan pramení v Bavorsku nedaleko ČR a vlévá se do Rýna u Frankfurtu. Cílem bylo dojet z německého pohraničí k jednomu z pramenů Mohanu a pokračovat několik set kilometrů po jeho břehu, prý po luxusní cyklostezce. Ze „saské“ sekce měli jet všichni na kole, „moravská“, tedy my s Jančou, bereme Báru do cyklovozíku. Měly by to být její první letní prázdniny.

V páteční odpoledne jsme z Brna odfrčeli na západ, směr bavorský Marktredwitz. Hned první vlak do Prahy mám místo slíbené nízkopodlažní vlakové soupravy nabídl úzké dveře vysoký nástup v náhradní soupravě. Fuj! Už v Brně jsme museli sundat kolečka z vozíku a byly jsme rádi, že se nám podařilo vozík, když se dal dokonale na kolmo (se sundanými koly), prorvat dovnitř. Rozhodně nebyl čas vyndat z vozíku všechny věci a úplně ho sklopit, kvůli omezeným časům na nástup a výstup.

Do dalšího vlaku z Prahy do Chebu se dalo nastoupit o něco snáze. Bohužel jsme vozík ponechali ve směru jízdy a když vlak poprvé prudce zabrzdil, tak on odjel na druhý konec vagónu. Poslední náš dnešní spoj, z Chebu do Německa, byl konečně nízkopodlažní, dalo se vjet dovnitř i s vozíkem, navíc byl velmi pohodlný a rychlý: super německý motorák. V osm večer, po půlhodinové jízdě Německem, jsme vystoupili v bavorském Marktredwitzu a dobrodružství a cykloexpedice začala.

Přes den jsme projížděli několika deštičky, teď večer naštěstí nepršelo. Přenocovat jsme popojeli do nejbližšího lesa, jelikož kemp či podobné ubytování v Marktredwitzu ani v blízkém okolí nebylo. Vjeli jsme do příměstského lesoparku nad městečkem, dále od kraje obce v něm bylo méně a méně lidí a les byl i hustší. Těsně před setměním jsme si našli krásné místo na měkkém listí schování v lese. Uložení ke spánku ve stanu jsme poslouchali, jak kapky deště „bubnují“ na náš stan.

Pátek 17. 7. 2020 Brno–Cheb–Marktredwitz /vlak/

Prudké kopce ve Fichtelgebirge

Vstali jsme raději brzy, jelikož dle včerejších informací mělo ráno začít pršet. S vědomým čekáním na déšť jsme se sbalenými věcmi snídali na krásné loučce poblíž, s možností se schovat do přístřešku ve tvaru teepee. Poprvé jsme vyprali pleny v tekoucí vodě, v potůčku. Vrátili jsme se na nádraží, déšť nepřicházel, naopak nás poprvé přišlo potěšit sluníčko. Před desátou vystoupilo z vlaku pět „Sasů“ (ve věku 18 a kousíček, 18 a kousíček, 12, 9 a 6), ze Saska do Marktedwitzu to měli jen kousek a mohli si dovolit vyjet až v sobotu ráno. Po cykloprohlídce centra a dokoupení potravin jsme společně vyrazili.

Hned první den nás měly čekat největší kopce s největším převýšením, chtěli jsme přejet místní hory Fichtelgebirge, které dosahují výšky přibližně 1000 metrů. Česky se jmenují Smrčiny a malým kouskem zasahují i do Čech. V nejvyšším partíích hor jsme se měli dostat k prameni Mohanu a na začátek samotné Mohanské cyklostezky.

Přes německé hory

Sluníčko pěkně svítilo, deštík nikde. Z Marktedwitzu jsme jeli kus podél řeky a pak začaly kopečky, přes obce Rodenzenreuth a Schurbach jsme jeli spíše lesnatou krajinou. Opustili jsme na chvíli silničku a vzali to zkratkou po polní cestě: po kamenech, blátem, ale v krásném prostředí a s krásným okolím. U rybníka ve vesnici Nagel jsme si udělali pěknou obědovou pauzu s koupáním. Bylo tu i dětské brouzdaliště, vodní prvky pro děti, hřiště, volně přístupný záchod: příjemný západní standard. Bára se „prolezla“ kolem po trávě. Pokračovali jsme lesem, projeli městečkem Fichtelberg (700 m) a stoupali do „vysokých“ hor: smrky, nádherná vůně lesa na polních cestách, borůvky, maliny, lesní jahody. Na kolech jsme všichni vyjeli až kousek pod vrchol hory Ochsenkopf (cca 1000 m) a sjeli lesem k prameni Bílého Mohanu (900 m). Byl to vydatný pramen tryskající ze skály s vkusně upraveným okolím.

Radek z pramene Mohanu pokřtil Báru vodou na její čelo, jenom nějaké jméno jí nevybral. Janča ji vzápětí pokřtila i její pozadí, když musela omýt pokakaný zadeček. Dalších několik set kilometrů bychom měli jet po značené cyklostezce, prý víceméně z kopce nebo po rovině. Velmi prudce jsme se spustili po šotolině – zkratkou – na cyklostezku a pokračovali po normální cestách. Na chvíli jsme zastavili nad zimní letoviskem Bischofsgrün rozhlédli se kolem: sjezdovka, sáňkařská dráha, skokanské můstky, vše pod horou Ochsenkopf. Všichni jsme vzápětí ocenili luxusní jízdu z kopce podél Mohanu po tělese zrušené železniční trati, nyní cyklostezce.

Nádherné ráno u Mohanu pod Bad Berneck

Komentář Radka: Matouš s Bětkou při hodinovém sjezdu bez šlapání nápadně ožili. Místo brblání a otraveného obličejů i poznámek, které rodiče těžce prodýchávali cestou do kopce, se zvláště Matouš rozjařil, začal si prozpěvovat, roztáhl ruce a plachtil kilometry daleko, pěkných pár metrů nad prudkým svahem balvanitého potoka. Bětko se hned přidala a plachtila jen kousek za ním. Jíra naštěstí jela vepředu a neměla o rychlé jízdě svých dětí bez držení s minimálními rozestupy nejmenší tušení. Ani mně pohled na děti nedělal dobře a umluvil jsem aspoň Bětku, u níž jsem o této dovednosti dosud neměl tušení, ať se drží řídítek. Poslechla, ale z přemíry radosti si do prozpěvování nadsakovala na sedátku a do toho kývala hlavou do stran v rozsahu skoro 180 °. Matouš plachtění prokládal bubnováním, dirigováním a rukama nad hlavou. Nu, za ten náročný dopolední výjezd do hor si aspoň dosyta zařídili.

Za to Bára toho měla ve vozíku už dost a velkou část cesty hlasitě protestovala. Uklidnilo ji až nakojení.

Cyklostezka nás přivedla až do lázní Bad Berneck, kde jsme si v restauraci na náměstí s výhledem na hrad dali první společnou večeři. Po věci jsme se vrátili zpět k řece na cyklostezku a po jednom kilometru jsme se utábořili v lese, hned pod čističkou vod, na břehu meandrující řeky Mohan. Náš stan stál na poloostrově, obtékaném vodou ze tří stran. Na řece byl šterkový ostrůvek – ráj pro Jonáška a další děti. S Jírou jsme popili skvělé saské víno z vinic od Drážďan, které Radek vezl ve svých obrovských a těžkých brašnách. Než se úplně setmělo, poslouchali jsme pískot komárů, v noci už jenom šumění řeky. Dnešní den byl to náročný, slunečný a s pěknými výhledy.

Sobota: Marktredwitz–Fichtelberg–pramen Bílého Mohanu–Bad Berneck /kola/

V Bad Bernecku jsme opustili hory a pokračovali už jen nízkými pahorkatinami a rovinami. Projeli jsme pěkná městečka i vesničky, občas se stoupalo a následně klesalo, jedenkrát cyklostezka vedla dále od řeky Mohan. Ke koupání a obědové pauze jsme za vedra využili písák ležící u soutoku Bílého a Červeného Mohanu: byl tu mělký přístup, písek, kachny, vedro a spousta lidí.

Pokračovali jsme ve stínu podél řeky, nyní už jen jednoho Mohanu, „cik-cak“, až k městečku Lichtenfels. Kemp byl hned na kraji města, na břehu Mohanu a Radek pro nás uhádal místo na stanování, ač bylo plno. Hned vedle kempu bylo volně přístupné koupací jezero, ale jak jsme tábořili hned u řeky a navíc u krásného přístupu do vody, tak jsme využili jen večerní koupel v řece. Večeřeli jsme v restauraci v městečku, kam jsme si došli pěšky.

Neděle: Bad Berneck–Kulmbach–Lichtenfels

Podél kanalizované řeky

Od rána svítlo slunce, pokračovali jsme dále po proudu po cyklotrase. Podjeli jsme novou železniční rychlotrať z Lipska do Norimberka a udělali si svačínovou zastávku u rybníka, který bohužel nebyl ke koupání. Na oběd jsme se zastavili na pěkném dětském hřišti na kraji Bamberku. Prohlédli jsme si historické centrum města, včetně známé radnice stojící „uprostřed vody“ a řady romantických domků stojících v řadě na břehu vody. Jíra si koupila nové šaty, my ostatní zmrzlinu. S Bárou ve vozíku za mnou jsem se motal pod nohama návštěvníků v úzkých uličkách.

Zde v Bamberku končí Mohan jako opravdová řeka, meandrující a se slepými rameny, a pokračuje jednak dále po proudu jako dokonale kanalizovaná a pro velké lodě splavná řeka, a jednak odtud přes hory k Dunaji vede zcela novým korytem kanál Rýn-Mohan-Dunaj. Tato vodní soustava umožňuje proplutí lodí ze Severního moře klidně až do Černého. Dále po proudu by už neměly být prakticky žádné meandry a slepá ramena.

Pokračovali jsme podél kanalizované řeky, dlouho jsme jeli sice po pěkné cyklostezce, ale podél nepěkné silnice. Prohlídli jsme si první plavební komoru na řece, celkem jich je do ústí do Rýna asi dvacet pět.

– „Proč bych si to tady prohlížel? Zním to z knížek!“ (Matúšek).

Po rovině jsme mířili do prvního kempu za Bamberk, což bylo ještě asi 25 kiláků.

Idyla na břehu Mohanu v kempu ve Volkachu

Komentář Radka: Cyklostezka vedla často vedle silnice, únava a chvilka nepozornosti či snad snaha otřít si svědění na nose a najednou se Jonáškoví zamotala řídítka a přistál břichem na kole u kraje silnice. Naštěstí si jen trochu odral břicho, ani se nemuselo ošetřovat. Pán z auta, které projelo kousek od něj a zastavilo kdesi vzadu, běžel celých 100 metrů s lékárníčkou zpátky k nám, naštěstí nebyla třeba. Po tomhle zážitku jsme si při tlačení Jonáše pečlivěji hlídali stranu cyklostezky vně silnice, naštěstí jediný další pád za celou výpravu byl s drobnou odřeninou u Bětušky při zastavování, když brnkla řídítka o široký náklad jiného kola.

Dojeli jsme do městečka Sand, do pěkného kempu s velkou travnatou plochou určenou pouze pro stany; karavany „bydlely“ naproti přes silničku. Byl to rozdíl oproti jiným kempům, kde jsme se často se stanem museli „tísnit“ ve stínu karavanů a velkých přívěsů. Podvečerní koupačku, dnes první, jsme měli ve staré pískovně vedle kempu. Jediná v pondělí večer otevřená hospoda byla řecká. Vše by v ní bylo skvělé, kdyby objednávka a donáška jídla a pití netrvala tak dlouho. Po dvou hodinách strávených v hospodě byl už jen čas jít spinkat do stanů. Dnes jsme v Bamberku a širokém okolí potkali dost cyklistů s vozíky: s jedním dítětem, se dvěma, se psem nebo jen naplněným vybavením.

Pondělí: Lichtenfels–Bamberg–Sand

Ranní cesta nás vedla mezi poli, kde rostly všechny možné druhy obilí, dále kukuřice, avšak žádná řepka, jak by to bylo u nás. Až do Haßfurtu jsme jeli „cik cak“ dále od řeky a pak už relativně rovně po břehu až do města Schweinfurt, česky Sviního Brodu. Cestou bylo hodně dětských hřišť. Ve městě „Sasové“ vsadili na baštění jahod, my na zmrzlinu. Na obědovou a koupací přestávku jsme si udělali menší zajížděku k pěknému jezeru jižně od města (Schweinfurter Baggersee). Bylo volně a zdarma přístupné, s dětskými hřišti, altánky, posezeními, upravenými vstupy do vody.

Kolem řeky se na svazích objevily vinice a podél cyklostezky reklamy na víno a na vinné sklepy. Krása. Konečně jsme jeli zase podél řeky, mezi vinicemi. Jíra si prohlédla tisíc let starý klášter St. Ludwig, s Jančou jsme si raději krátce odpočali ve stínu stromů. Projeli jsme kolem říčního přívozu, převážel pěší, cyklisty i auta. Odpoledne jsme dojeli do městečka Volkach a ubytovali se v kempu opět přímo na břehu řeky. Ve vedru jsme stavěli stany, ve vedru se koupali. Ve vodě byl kamenný „ostrov“, vhodný pro děcka na hraní, pro Báru byl nachystaný písek v pískovišti, který si umě sypala na celé tělo. Večer jsme navštívili centrum tohoto starobylého městečka, obklopeného vinicemi na okolních svazích a atraktivně „posazeného“ na ohbí Mohanu. Večeřeli jsme v originální francké restauraci Hinterhöfle, s originální franskou kuchyní, ani naši „Sasové“ neznali některé názvy pokrmů a některá franská slova.

Úterý: Sand–Schweinfurt–Volkach

Ráno nás cyklocesta vedla mezi řekou a vinicemi na kopcích nad ní. Projeli jsme město Kitzingen a přešli na druhý břeh Mohanu. Ještě ve městě hned u cyklostezky bylo parádní samoobslužné pole s více druhy salátů, kedlubny, i bylinkami, vše po půl

euro, nakoupili jsme si zásoby zcela čerstvé zeleniny na další dva dny a zaplatili do kasičky. My jsme byli nadšeni, děti méně, jelikož na nás musely čekat a nebylo tam přítom dětské hřiště.

Matúsek na chvíli zůstal na místě v jedné vesnici a odmítl jet dál, ale po chvíli se našel. Oběd, odpočinek jsme si udělali v Marktbreitu, s Jančou jsme se opět koupali v Mohanu, děti se věnovali cyklohřišti hřišti a Jířa s Radkem odpočívali. Projeli jsme si hezky zachovaným opevněným městečkem Sommerhausen, přešli jsme řeku po posledním mostě před Würzburgem (na chvíli opustili Mohanskou cyklotrasu) a asi po pěti kilometrech dojeli do kempu Kalte Quelle, ležícího opět na břehu řeky (ale na druhém než vedla cyklostezka). Dostali jsme tak až na okraj Würzburgu, ač do samotného centra to bylo ještě osm kilometrů.

Ve vedru jsme se vykoupli v řece, děti si hráli na hřišti, Bára byla šťastná jako zatím vždy a všude. Podnikli jsme společnou večerní cestu na kole na prohlídku historického města: Pevnost, starý most, malé staré centrum, kopce na obou březích Mohanu. Světoznámá Würzburgská rezidence se zámeckou zahradou je zařazena na seznam UNESCO, podobně jako centrum Bamberku, kde jsme byli předevčírem. V centru Radek objevil krásné místo na večeři, restauraci pod korunami stromů Lämmle („Gasthaus zum weißen Lamm“). S Jančou jsme si dali skvělý liščí guláš. Zpět jsme se vraceli za soumraku, Jonáš byl udatný, že dojel až do kempu. Ke stanům jsme se vrátili až v deset večer, skoro za tmy.

Středa: Volkach–Würzburg

Kola, víno, fotovoltaika, ...: samé dobrotu

Tajná říční „pláž“

V noci v kempu hučela blízká dálnice a železnice, ráno za vedra ani nebyla rosa. Celkem brzy jsme odjeli a jeli známou cestou do Würzburgu, kde jsme si udělali dobrovolně zajížd'ku. Přejeli jsme navíc dvakrát přes řeku, abychom na město měli i denní výhledy, nejen ty večerní. Pokračovali jsme po cyklozádnici, stále podél řeky. Nad Würzburgem, vysoko na prudkých stráních opět byly vinice, kde zráló víno. Od rána jsme potkávali ranní běžce, cyklisty, cyklisty s vozíky. Za městem bylo obrovské dětské hřiště, tak lákavé, že se na něj Jonáš s Radkem museli asi dva kiláky vrátit, aby si přesně na něm, a ne na jiném hřišti, mohli pohrát.

Komentář Radka: Zde se vyskytl zajímavý psychologický fenomén selektivní slepoty, kdy dospěláci vepředu se dušovali, že si žádného hřiště nevšimli, přitom skoro bezprostředně po odbočení z městské ulice do zeleně podél řeky se naskytl nádherný široký pruh parku podél řeky se zeleným trávníkem, vzrostlými okrasnými stromy včetně rozložitých kvetoucích jerlínů. Na druhém břehu řeky šplhaly do svahy řádky vinic a kolem cyklostezky po obou stranách zářily očividně nové barevné šplhací, houpací, otočné a překážkové atrakce, prokládané lavičkami a lehátkami rozestými v délce stovek metrů. Tohle nebylo jen nějaké hřiště, tohle bylo nejpěknější hřiště za celý cyklovýlet, což potvrdil i Matouš, když se k němu s Jonášem vrátili.

Cestou dále podél Mohanu bylo „každou chvílí“ nějaké hřiště či upravená odpočívka. Cesta krásně ubíhala (jeli jsme rozděleni), na pauzu jsme zastavili a všichni se zase potkali u řeky v městečku Zellingen: naproti přes řeku byly skály s „pevností“, dole trať a k tomu řeka, mě to tady připadalo jako v Saském Švýcarsku. Ve Wernfeldu jsme na chvíli opustili cyklostezku. Přejeli jsme po lávce přes řeku na levý břeh a asi po kilometru jízdy po silnici nad řekou našli v rákosině Mohanu nádhernou, zcela schovanou plážičku, nikde nikdo. Píseček v mělké vodě, vedro. Jediný stín byl, když jsme stáli po kotníky v řece, schovaní za rákosem. Stromy tu nebyly. Báře se velmi líbilo cákání v teplé řece. Najednou kolem nás projela velká nákladní loď, která před sebou tlačila vodu a nám všechnu vodu z naší mělčinky sebrala. Způsobila odliv přibližně 30 centimetrů a po chvíli zase příliv, byl větší než na Baltu. Všem se nám tu líbilo.

Po třech kilometrech jízdy po silnici jsme se zase napojili na cyklostezku, která nás stále po břehu přivedla až do městečka Lohr. Stanovali jsme v kempu na břehu Mohanu, příhodně se jmenoval Mainufer. Na plavání a na dětské hry tu byla umělá písečná zátoka. Stany jsme museli postavit přímo na sluneční výhni, na místě zcela bez stínu, jinde bylo údajně plno. Vedro nezmírnil ani malý slunečník, který speciálně pro Báru donesl zaměstnanec kempu, raději jsme seděli ve stínu u vody. Centrum Lohru bylo plné hrázděných domků – dle mě šlo i o novostavby, nejen rekonstrukce starých budov, jak si myslela „saská“ část výpravy. Večeřeli jsme tentokrát u „Italů“, kteří byli při obsluhování mnohem rychlejší než také jižanští Řekové.

Čtvrtek: Würzburg–Lohr am Main

Mňam kartofel štrůdl v Freudenbergu

Kemp bez koupáčky

Od rána jsme jeli po cyklostezce stále podél řeky přes malé vesničky, na rozdíl od včerejška jsme nemuseli po silnici. Obědvali jsme na dětském hřišti ve vesničce Bettingen. Obchod s potravinami v obci nebyl, zato tady měli pěknou pekárničku s milou obsluhou, což nám bohatě stačilo. Po dalších devíti kilometrech jsme dojeli do starého městečka Wertheim, které jsme si krátce prohlédli (zmrzka, pohledy, Jířa vyrazila na další nákup „hadýrek“). Hlavní náměstí bylo opět luxusně opravené a dokonale vypulírované.

Dle rady místních jsme kousek pokračovali po levém břehu a cyklotrasa nás přivedla na železniční most. Pěšina podél trati na mostě byla velmi úzká, kola vozíku se dotýkala na obou krajích, ale projet se nám podařilo! Na druhé straně mostu jsme se zase napojili na hlavní Mohanskou cyklostezku a pokračovali po pravém břehu, většinou na dohled řeky, až jsme dojeli do městečka Freudenberg. Cestou jsme potkali loď s českým názvem Nepomuk, jak říkal Radek, sv. Nepomuk byl takový církevní Jára Cimrman.

Přejeli jsme po mostě do města a asi dva kiláky se vrátili zpátky do kempu (cca 16.45). Levý břeh řeky, kde leží i Freudenberg, patří Bádensku-Württembersku, pravý břeh, po kterém jsme přijeli, leží v Bavorsku. Kemp měl sice velké zahradní šachy, hned jsme si s Matoušem zahráli, blbě však bylo, že vlastní koupání neměl. Naproti bylo placené koupací jezero, v dalším jezeře opodál byl prý se zákaz koupání, takže jsme si zaplavali v nedaleké řece, kus nad plavební komorou. Nepříliš lákavé místo a špatný přístup do vody, zcela nevhodný pro děti, ani moc pro dospělé, i Jířa raději zůstala na břehu.

Na poslední společnou večeři jsme zašli do restaurace hned naproti kempu (hurá, žádná daleká cesta za jídlem!), kde i dobře vařili. Měl jsem skvělý „kartofel štrúdl“. Večer jsme si s Jírou dali vínko, Silvánské, typickou odrůda vinařského kraje kolem Mohanu. Pátek: Lohr am Main–Wertheim–Freudenberg

Rychlá jízda s vozíkem

Rekordně brzy jsme již v osm ráno šlapali na kolech a Bára jela ve vozíku, opět jsme jeli po dokonalé cyklostezce. Po břehu řeky se ráno jelo dobře, jelikož skoro nikdo ještě nejel v protisměru. Už v devět hodin jsme byli v Miltenbergu na vlakovém nádraží, kamarádi „Sasové“ tu končili a vraceli se domů do Saska. Než ji vlak jel, akorát si stihli koupit lístky a pečivo na cestu. Rozloučili jsme se a zamávali jim. Nás čekal ještě jeden den navíc.

Vrátili jsme se do centra Miltenbergu a projeli jsme se po krásném nábřeží starého města a pokračovali stále podél řeky. Jelikož s námi už nejeli děti, zrychlili jsme a i s vozíkem za protivětru udržovali cestovní rychlost 21-22 km/h, celkem jsem si máknul. Přestávku pro Báru jsme udělali opět na břehu Mohanu na cykloodpočívce v Obernburgu, jako vždy se v řece pleny výborně praly.

Chvíli jsme jeli podél řeky, i chvíli mimo ní, kdy jsme minuli velké koupací jezero. O půl jedné jsme dojeli do většího města Aschaffenburg. Nakoupili jsme si, projeli a prohlédli centrum a zámek. Naobědvali jsme se a dvě hodiny pobyli ve stínu stromů v zámecké

Nejlepší kemp a skvělé koupání v Kahlu

zahradě nad řekou. Už nám zbývalo jen posledních dnešních osm kilometrů ke koupacímu jezeru a kempu Mainparksee. Za další půl hodinu jsme přijeli ke kempu, viděli jsme karavany za plotem. Pro jistotu jsme si zajeli i na nejbližší nádraží podívat se, jak a kde přesně nám zítra ráno jede vlak (byl tam nepříjemný podchod bez výtahu – který by bylo třeba „zdolat“). Vrátili jsme se do kempu... a ejhle... geschlossen, prý kvůli koruně.

– „Kde je prosíme nejbližší otevřený kemp?“

Pán z kempu nevěděl. Nu co, že pojedeme dále a uvidí se. Šlapali jsme dalších asi dvanáct kiláků až před obec Kahl, už kousek mimo Mohanskou cyklostezku. Kemp Karlstei na břehu písáku byl na svém místě. Byl otevřen! Bylo v něm volno! Byl levný, s parádní vodou na koupání, stan jsme postavili kousíček od vody, hned na břehu. Milé! Nejlevnější! Zatím nejlepší koupání! Večeři jsme si udělali z vlastních zásob a zašli si posedět do restaurace na poněkud dražší sladkou tečku za naším putováním.

Sobota: Freudenberg–Miltenberg–Aschaffenburg–Kahl am Main

Dnes nás čekal návrat vlakem domů. Budík zazvonil o půl šesté, po týdnu slunce nás zdravil první déšť. Nevadilo. Za deště jsme bourali stan a budili Báru. Doběhli jsme pod kryté prostory, kde jsme mohli dokončit naše balení. Ve čtvrt na sedm jsme odjeli, už jen za menšího deště na nejbližší železniční stanici v Kahlu, kde na nástupiště byl také podchod se schody, museli jsme odpojit vozík a tahat všechno ručně zvlášť, do toho Bára ve vozíku, která to zvládala zcela bez problémů. Snad to na dalších nádražích bude lepší. Dlouze jsem kupoval jízdenky do blízkého Frankfurtu: automat na jízdenky neměl volbu „více osob“, navíc nebral bankovky nad 10 € a nebral ani VISA kartu.

Ještěže mi slečna v kavárně v budově nádraží rozměnila větší bankovku a lístky jsem stihl koupit tesně před příjezdem vlaku.

O půl osmé ráno jsme dojeli do Frankfurtu, odkud jsme již všechny jízdenky a místenky měli pořízeny v předstihu. Asi za hodinu nám jel rychlovlak do Lipska, až před cílem na chvíli konečně zrychlil k 300 km/h. Na vlastní kola jsme měli místenky, vozík se do vlaku naštěstí vešel, i na něj bylo místo. Z Lipska jsme v poledne pokračovali regionálním nízkopodlažním vlakem do Drážďan, kde jsme měli necelé dvě hodiny čas: zašli jsme si do kavárny na Prager Strasse a poseděli v parku před nádražím. Vlak kategorie EC do Prahy měl sice vysoký nástup, vozík se do něj naštěstí vešel. Před Prahou jsme dostali drobný dárek, průvodčí nám oznámil, že vlak pokračuje až do Brna, ušetřili jsme si poslední přestup. Sice jsme měli místenky do jiného vozu, ale zůstali jsme ve stejném, i s koly a vozíkem, naštěstí nás nikdo nevyhodil. V devět večer jsme na kolech z brněnského nádraží dojeli až dom. Báře se cesta vlakem asi líbila, ačkoliv jsme stále museli udržovat její pozornost. Kromě ranního nástupu podchodem už jsme na ostatních nádražích problém neměli.

Neděle: Kahl (kemp) – Kahl /kolo/; Kahl – Frankfurt–Lipsko–Drážďany–Brno /vlak/

Mohanská cyklostezka splnila naše očekávání. Údajně patří mezi nejkrásnější či nejlépe vybavené dálkové cyklostezky v Německu. Vyhýbá se hlavním silnicím, resp. jsme po nich jeli, jen když jsme ze stezky sjeli, třeba když jsme mírně zabloudili. byla velmi vhodná až luxusní pro rodinnou dovolenou, pro miminko ve vozíku i pro menší děti, co jedou na svých kolech. Kvalitní povrch, infrastruktura, dětská hřiště, ... Na rozdíl od rakouských a jihoněmeckých dálkových tras tu chybí výhledy na monumentální Alpy, popř. přejezdy přes ně, což mi trošku vadilo. Ale Fichtelgebirge, kopce kolem pramene Mohanu Alpy z velké části nahradily: minimálně vůněmi a barvami.

Na nádraží ve Frankfurtu

Praktické informace

Nejlepší na **praní plen** byla řeka či rybník, lepší než malá umývadla, ač s teplou vodou. Nejlepší bylo, když se plena vyprala hned, čím starší byla, tím to šlo hůře a pomaleji. Vyvařování a žehlení jsme už neřešili.

Kolo s vozíkem je vlastně třístopé vozidlo, stále se musí dávat majzla, kam mohou vrazit či najet jednotlivá kolečka, jestli v protisměru nejede někdo moc blízko, či zda se vejde do mezery třeba mezi dva sloupky. S vozíkem jsme neměli žádný karambol, jen jedenkrát jsem ve Würzburgu přejel nohu cizímu pánovi. Jonáš i Bětka každý jednou spadli, ale bez následků. Do kopce mě už pěkně bolela kolena, jelikož vozík „neviditelně“ stahuje dozadu.

Radek většinu cesty tlačil Jonáše na jeho malém kole, každý den byl pěkně unaven. Oba podali hodnotný sportovní výkon.

Podél Mohanu byla super **koupací** místa, i horší. Nejlepší pro nás byly písáky v okolí řeky, ač některé byly placené. Díky trvalému slunci a vedru bylo hledání místa na koupaní jednou z našich každodenních starostí.

Ač cyklostezka a vůbec celé naše cykloputování vedlo Bavorskem, tak jsme skoro celou dobu pohybovali po Frankách, historickém území dnešního Německa, začínající na východě na české hranici u Chebu a na západě končící kus za Aschaffenburgem. Skoro celá řeka Mohan, i dvě její zdrojnice a jejich okolí, leží také ve Frankách.

Komentář Radka: Do budoucna by to chtělo jeden odpočinkový den uprostřed pro děti s hojností hraní a případným krátkým výletem za kulturou a pro děti častější zastávky na hřištích během dne, i když by to mohlo kolidovat s nutnými vzdálenostmi mezi kempy.

